

blevne forøgede. Jeg ser ikke rettere, end at den samme Grund kan gjøres gjældende her, at dog Forholdene kunde foranledige en Forhøielse i Vederlaget, og jeg maa tilstaa, at jeg ikke forstaa, at man derved vilde komme i Strid med sit Princip ikke at ville foretage saadanne Forhøielser i Lønningerne, der kunde blive præjudicerende for senere Lønningsbestemmelser, Omorganisation o. s. v. Disse Vederlag til Skovkassererne ere jo ikke nu fastsatte paa nogen Lønningslov, de have altsaa heller ikke været Gjensind for Behandling paa noget Lønningslovsforslag, men de have altid været fastsatte paa Finantsloven. I selve Betænkningen er henvist til, at Tillægget maatte nægtes i Henhold til Bemærkningerne under Nr. 3, men det maa vistnok være en Feiltagelse fra det ærede Udvalgs Side; thi en Henvisning til Nr. 3 vilde absolut føre til, at de i det Mindste maatte forhøje det til det Halve, thi det er netop under Nr. 3, at man vil bevilge de halve Befordringsgodtgjørelser. Under Nr. 3—9 er nægtet alle de foreslaede Nybygninger og Hoved-Ombygninger for Skovvæsenet. De fire sidste af disse Nægtelser ere jo Gjentagelser af Nægtelser fra i Fjor, og de tre andre Nægtelser ere nye. Jeg har ikke set i Betænkningen og heller ikke hørt fra den ærede Ordfører nogen særlig Begrundelse for, at disse Ombygninger eller Nybygninger ere overflødige; og naar man vil gjøre gjældende, at man bør økonomisere paa Domænebudgettet, fordi Domæneoverskudet har været mindre, end det har været i nogle tidligere Aar, forekommer det mig, at det ikke er nogen tilstrækkelig Grund; thi ere disse Nybygninger nyttige og Ombygningerne tildels nødvendige, ser jeg ikke rettere, end at de i hvert Tilfælde bør gjøres, og at det netop er yderst uøkonomisk at udsætte dem. Her maa jeg maasse indskyde den Bemærkning, at naar man vil dømme om Overskudet af Skovdomænerne, maa man vel lægge Mærke til, at Udgifterne jo ere blevne meget betydelig forøgede paa Grund af Arealernes store Forøgelse; der er jo indkjøbt henved et Par Kvadratkilometer nyt Skovareal, som kræve Udgifter, men selvfølgelig ikke give Indtægter endnu. Jeg har troet at være besteden i mine Forlangender paa denne Konto. Der er i Aar forlangt 19,100 Kr., i Fjor, saavidt jeg husker, 19,600, medens Gjennemnittet af, hvad der har været bevilget i de sidste 10 Aar, er over 23,000 Kr. Det forekommer mig altsaa, at der ikke er Afjellig Grund til saaledes at knappe af paa, hv. d. der er foreslaaet. — Hvad de forskjellige Bemærkninger angaar, der ikke ere ledede af Endringsforslag, som den ærede Ordfører omtalte, saa skal jeg

ligesom han lade det interessante Emne, vore vestindiske Kolonier, ligge, indtil Sagen kommer frem her ved det særlige Lovforslag, der er fremsat i Landstinget, men der er endnu et Par Bemærkninger, der ere gjorte, og som jeg ikke tror, den ærede Ordfører nævnte, jeg hørte det i hvert Fald ikke. Den ene findes til § 7 om Kasselotteriet, hvor det er udtalt, at Udvalget forudsætter Enighed om et vist Punkt mellem Finantsministeren og det. Jeg skal ikke kunne hverken bekræfte eller benægte, at Enighed er til Stede, da det ikke er mig ganske klart, hvad Udvalget mener, at Enigheden gjælder. Jeg har kun nævnt det, for at man ikke siden skulde sige, at da jeg har tiet, har jeg samtykket. Jeg forbeholder mig altsaa fremdeles at handle som hidtil i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Loven af 6te Marts 1869 § 1. Der er gjort en anden Bemærkning til § 3 angaaende Overskytningen til Kassebeholdningen af et Beløb i præsente 4 pCt. Obligationer. Jeg skal i Anledning heraf kun bemærke, at det, som jeg i 1875 udtalte i Finantsudvalget og, om jeg husker ret, ogsaa her i Thinget, det er for mig en Udtalelse, men ikke nogen Afstale, som jeg ikke kan forandre, naar jeg anser det for at være hensigtsmæssigt, Noget, der ibrigt forekommer mig at være en Selvfølge. Finantsministeren er ikke bunden i sine Dispositioner over Statens Formue ved Aftaler med Rigsdagen og endnu mindre med Rigsdagsudvalg. Jeg har fremsat for Udvalget og fremsat her i Thinget, hvad der var min Agt at gjøre, men det er en Selvfølge, at jeg derved ikke kan føle mig bunden længere, end jeg anser det for hensigtsmæssigt og forvarligt at handle saaledes. Det er en Selvfølge, at naar Tiden gaar, forandre Forholdene sig. Jeg skal der kun minde om, at efter mine Udtalelser om, at jeg ikke vilde formindste vor Beholdning af disse 4 pCt. Papirer, ligger Aaret 1878 med Ophævelse af Pragerfredens § 5. Jeg nævner dette kun som Exempel paa, hvorledes forandrede Forhold let kunne komme til at bevirke forandrede Bestemmelser fra Finantsministerens Side, ikke for derpaa at støtte, at jeg i Virkeligheden agter at disponere anderledes over disse Papirer end at lade dem ligge. Dette har jeg sagt det ærede Udvalg, men jeg har paa ingen Maade udtalt mig saaledes, at jeg betragter disse Papirer som baandlagte hverken for mig eller for min Eftermand. Denne Overførsel, som har vakt Udvalgets Opmærksomhed, er en Overførsel fra den ene af vore Skuffer til den anden, som regelmæssigt sker i det Mindste en Gang om Aaret for at bringe Balance tilveie. Vi have et Fond, der hedder Reserve-